

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 40/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti T. P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 43/2008 z 30. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti T. P., s. r. o., **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2010 doručená sťažnosť spoločnosti T. P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“), ako aj porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 43/2008 z 30. septembra 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (v procesnom postavení navrhovateľky) bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 Cb 105/06, v ktorom okresný súd rozsudkom z 10. septembra 2007 rozhodol, že S., a. s., B. (ďalej len „odporkyňa“), zastúpená Mgr. P. Ď., je povinná zaplatiť sťažovateľke sumu 238 000 Sk a uhradiť jej trovy tohto konania. Proti prvostupňovému rozhodnutiu bolo podané odvolanie spoločnosťou M., s. r. o., B., zastúpenou rovnako ako odporkyňa Mgr. P. Ď., ktorá však nebola účastníčkou konania vedeného okresným súdom, preto odvolací súd – Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 Cob 5/2008 z 29. apríla 2008 odvolanie spoločnosti M., s. r. o., odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Cob 5/2008 z 29. apríla 2008 podala odporkyňa dovolanie, ktorým sa domáhala zrušenia tohto rozhodnutia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 43/2008 uznesením z 30. septembra 2009 dovolaniu vyhovel a uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd napadnutým uznesením porušil jej základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, ako aj čl. 144 ods. 1 ústavy, čo odôvodnila takto:

„Porušiteľ svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní na odvolacom Krajskom súde v Bratislave došlo k procesnej vade, zakladajúcej podľa § 237 písm. f) O. s. p. prípustnosť dovolania a zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia.

V danom prípade však odvolací Krajský súd v Bratislave svojim postupom neodňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Krajský súd v Bratislave v konaní zistil a mal za preukázané, že:

- účastníkovi prvostupňového konania S., a. s., (...) bolo rozhodnutie prvostupňového Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 26 Cb 105/06 zo dňa 10. 09. 2007 riadne doručené a to aj s poučením o odvolaní v 15 dňovej lehote.

- účastník konania S., a. s., (...) však odvolanie včas nepodal, čím zmeškal lehotu na jeho podanie,

- odvolanie podala neoprávnená osoba spoločnosť M., s. r. o., (...), ktorá nebola účastníkom konania na prvom stupni a odvolanie bolo teda podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený. (...)

Spoločnosť označená ako odvolateľ bola v písomnom odvolaní presne špecifikovaná a identifikovaná(...)

Všetky údaje o odvolateľovi boli v odvolaní uvedené úplne a správne v súlade so zápisom v príslušnom Obchodnom registri. (...)

V celom ďalšom texte odvolania nie je ani raz spomenutý účastník konania, ako odporca pred prvostupňovým Okresným súdom Bratislava III, spoločnosť S., a. s., B. (...)

Z pohľadu obsahu odvolania a označenia odvolateľa toto odvolanie netrpí žiadnou neúplnosťou, absenciou náležitostí, vadou resp. nedostatkom ktorý by bolo možné a potrebné odstraňovať postupom podľa § 209 ods. (1) prvá veta, resp. podľa § 211 ods. (1) O. s. p. Samotné odvolanie má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. (3) O. s. p. aj všetky náležitosti podľa § 205 ods. (1) a (2) O. s. p. a spĺňa obsahové podmienky a náležitosti riadne podaného odvolania.

Nemožno sa stotožniť s odôvodnením porušiteľa, ktorý vyslovil názor, že ak odvolanie spĺňa všetky náležitosti, obsahuje predpísané údaje a je preukázateľne podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený, treba považovať rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo takéto odvolanie odmietnuté podľa § 218 ods. (1) písm. b) O. s. p. za procesnú vadu zakladajúcej podľa § 237 písm. f) O. s. p. prípustnosť dovolania a je dôvodom na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Práve naopak, z obsahu odvolania a z identifikácie odvolateľa, ako subjektu spôsobilého na právne úkony, vyplýva jediný možný postup odvolacieho súdu a to v súlade s § 218 ods. (1) písm. b) O. s. p. a to aj vtedy, ak žalovaný, ktorý odvolanie nepodal a označený odvolateľ, ktorý odvolanie podal sú zastúpení tým istým právnym zástupcom, ktorý však nie je v postavení účastníka konania.

Porušiteľ v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uvádza, že zo strany odvolateľa išlo o zrejmy odstrániteľný omyl. Týmto si porušiteľ neprípustné zamieňa pojmy omyl a vadu podania. Občiansky súdny poriadok však nepozná pojem odstrániteľný omyl a teda ani nespája s ním právne následky.

V prípade odstrániteľnej vady podania, vzniká súdu povinnosť vyzvať účastníka konania k jej odstráneniu, avšak odvolanie vadou netrpelo a keďže v odvolaní označený odvolateľ nebol účastníkom konania a účastník konania odvolanie nepodal, súdu takáto povinnosť nevznikla. Odvolací súd ďalej postupoval v súlade s ustanoveniami § 214, ods. (2), písm. a) O. s. p. a § 218 ods. (1) písm. b) O. s. p. a odvolanie odmietol.

Porušiteľ v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uvádza, že inak boli v odvolaní všetky ostatné údaje konkretizujúce predmetné podanie uvedené správne a umožňovali jeho identifikáciu ku konkrétnemu konaniu. S týmto názorom sa možno síce stotožniť, čo však v konaní neznemožňuje aplikáciu ustanovenia § 218 ods. (1) písm. b) O. s. p. a to v rámci tohto konkrétneho konania ak bolo odvolanie podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Krajský súd v Bratislave preto v konkrétnom konaní správne svojim rozhodnutím odmietol konkrétne odvolanie, ktoré podala konkrétna a identifikovaná spoločnosť M. s. r. o., teda podal ho niekto, kto na odvolanie nie je oprávnený, a ktoré obsahovalo správne všetky ostatné údaje konkretizujúce predmetné podanie a umožňovali jeho identifikáciu ku konkrétnemu konaniu.

Ak by sme sa riadili právnym názorom porušiteľa, vylúčili by sme v praxi možnosť aplikácie samotného § 218 ods. (1) písm. b) O. s. p. aj keď sú dané dôvody na jeho použitie.

Označený odvolateľ M. s. r. o. vo veci odvolania postupoval iniciatívne a podal odvolanie v konaní v ktorom bola na strane neúspešného žalovaného, ako účastník konania S. a. s. Možným dôvodom a pohnútkou takéhoto konania je personálna, resp. majetková prepojenosť týchto samostatných podnikateľských subjektov.

Nie je však úlohou žalobcu a ani súdov skúmať pohnútky a prípadné špekulatívne dôvody riadne označeného odvolateľa k podaniu odvolania, ak odvolanie obsahuje a má všetky náležitosti riadne podaného odvolania.

Keďže riadne podané odvolanie, ktoré obsahovalo všetky údaje a náležitosti v súlade s § 205 ods.(1) a ods.(2) O. s. p., odvolací Krajský súd v Bratislave nemal dôvod

a nepovažoval za potrebné postupovať podľa § 211 ods. (1) O. s. p. a správne postupoval podľa § 214, ods. (2) O. s. p. v spojení s § 218 ods. (1) písm. b) O. s. p. a odvolanie odmietol.

Z uvedeného je zrejmé, že vo veci podaného odvolania postupovali ako prvostupňový Okresný súd Bratislava III tak aj odvolací Krajský súd v Bratislave správne a v súlade so zákonom(...)

Porušiteľ svojim rozhodnutím nesprávne posúdil vec, keď dospel k názoru, že došlo k procesnej vade zakladajúcej podľa § 237 písm. f) O. s. p. prípustnosť dovolania a odporcovi ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom s tým, že táto vada je zároveň dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie ako nesprávne vždy zrušiť.

Sťažovateľ vychádzajúc z posudzovania otázky ústavnosti interpretácie zákonných ustanovení aplikovaných porušovateľom v danej právnej veci(...) sa sťažovateľovi javia skutkové a právne závery porušiteľa ako nesprávne, zjavne neodôvodnené až arbitrárne a preto z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a ako také majú za následok porušenie ústavného práva sťažovateľa na spravodlivý a nestranný proces podľa Článku 46 ods. (1) Ústavy a porušenie ústavného práva o povinnosti výlučnej viazanosti sudcov ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom zakotvenej v Článku 144 ods. 1 Ústavy ako i porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Porušiteľ, Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením sp. zn.: 5 Obdo/43/2008 zo dňa 30. septembra 2009 porušil právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zakotvené v Článku 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušiteľ, Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením sp. zn. 5 Obdo/43/2008 zo dňa 30. septembra 2009 porušil povinnosť výlučnej viazanosti súdu zákonom zakotvenú v Článku 144, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušiteľ, Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením sp. zn. 5 Obdo/43/2008 zo dňa 30. septembra 2009 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru vyhláseného pod č. 209/1992 Zb.

Rozhodnutie porušiteľa, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Uznesenie sp. zn. 5 Obdo/43/2008 zo dňa 30. septembra 2009 sa ruší a vec sa vracia porušiteľovi na ďalšie konanie. Porušiteľovi sa zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa a prikazuje sa mu, aby obnovil stav pred porušením.

Zároveň sa porušiteľ zaväzuje k náhrade trov konania pred Ústavným súdom SR, k rukám právneho zástupcu sťažovateľa, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia spolu vo výške 578,77 € všetko vrátane 90,19 € DPH a 13,90 € režijného paušálu za dva úkony právnej pomoci a to prevzatie a príprava zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky a vypracovanie a zaslanie ústavnej sťažnosti.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 43/2008 z 30. septembra 2009.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Sťažovateľka namieta predovšetkým porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a tvrdí, že skutkové a právne závery najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 5 Obdo 43/2008 z 30. septembra 2009 sú nesprávne, zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

Z takéhoto pohľadu pristúpil najprv ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, z odôvodnenia ktorého okrem iného vyplýva:

„V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie odvolateľa. Dôvody prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú taxatívne uvedené v ustanovení § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, alebo, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska. V ustanovení § 239 ods. 2 O. s. p. sú upravené dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania proti

potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. O žiaden z týchto prípadov v prejednávanej veci nejde, takže dovolanie podľa § 239 O. s. p. nie je prípustné.

Dovolanie je však prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 písm. a) až g) O. s. p. Okrem iných zakladá prípustnosť dovolania aj postup súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/). Odňatím možnosti konať sa v zmysle tohoto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom ide tiež vtedy, ak odvolací súd odmietne odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p., hoci podmienky pre tento postup neboli splnené.

V prejednávanej veci odvolací súd odmietol odvolanie ako podané neoprávnenou osobou, pričom k tomuto záveru dospel na základe skutočnosti, že v odvolaní bol ako žalovaný označená obchodná spoločnosť M., s. r. o., B., hoci žalovaným v tomto konaní je spoločnosť S., a. s., B. Odvolanie inak obsahovalo všetky zákonné náležitosti, bolo adresované súdu prvého stupňa s uvedením jeho správnej spisovej značky aj správnym označením žalobcu, celý obsah odvolania reagoval na výrok a odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v tejto veci a podal ho advokát, splnomocnený na zastupovanie žalovaného v tomto konaní. Podľa názoru dovolacieho súdu išlo zo strany odvolateľa o zrejmy odstrániteľný omyl, ktorý aj odstránil pred rozhodnutím odvolacieho súdu podaním, ktoré mu bolo doručené 17. marca 2008. Vychádzal pritom najmä zo skutočnosti, že inak boli v odvolaní všetky ostatné údaje konkretizujúce predmetné podanie uvedené správne a umožňovali jeho identifikáciu ku konkrétnemu konaniu.

So zreteľom na uvedené je zrejmé, že v predmetnom konaní došlo k procesnej vade, zakladajúcej podľa § 237 písm. f) O. s. p. prípustnosť dovolania. Táto vada je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie, vydané v konaní, postihnutom takouto procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O. s. p.).“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V uznesení nechýba odôvodnenie, prečo najvyšší súd považoval za naplnený zákonný dôvod upravený v § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Zvlášť vyzdvihol aj skutočnosť, ktorú mimochodom sťažovateľka v sťažnosti neuviedla, že k odstráneniu pochybenia zo strany „odvolateľa“ došlo ešte pred samotným rozhodnutím odvolacieho – krajského súdu, a to podaním, ktoré mu bolo doručené 17. marca 2008.

Postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu ani právo na spravodlivé súdne konanie.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Zjavne neopodstatnenou je sťažnosť aj v časti namietaného porušenia čl. 144 ods. 1 ústavy, pretože toto ustanovenie ústavy neupravuje základné práva alebo slobody, ktorých porušenie môže fyzická osoba alebo právnická osoba samostatne namietat' v konaní pred ústavným súdom sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2010